

Hồi Thứ Bốn Mươi Tám

BÍ MẬT HÒN GIẢ SƠN

Hòn giả sơn ấy cách bậc cấp trước cửa chính Kim Bình Điện chừng năm bước, chiếm đất chu vi độ hai trượng, hết sức tinh xảo.

Khó nhọc lắm nhóm Hạng Chân ba người mới bò lên đến bên hòn giả sơn. Hạng Chân ra hiệu cho Lê Đông và Lỗ Hào bất động, chàng chú mắt quan sát. Quả nhiên trong những khe hở hoặc chỗ lõm của hòn giả sơn đều có bộ mặt người đang nôn nóng nhìn ra ngoài, thì ra bên trong hòn giả sơn có đường hầm thông nhau.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, đoạn quyết tâm mạo hiểm một phen nữa. Chàng chú mắt xem xét thật kỹ, sau cùng đã phát hiện ra cửa vào hòn giả sơn.

Đó là một tảng đá có thể di động nằm nơi tầng dưới hòn giả sơn, lúc này đang có một người đẩy mở, thò đầu ra nhìn trời và hít vào một hơi dài... Nhanh như chớp Hạng Chân lướt tới chộp vào sau gáy người ấy, ngón tay trở móc vào yết hầu, thế là người ấy không bao giờ hít được lần thứ hai nữa...

Vấn nắm giữ tử thi người ấy, Hạng Chân khom người lẹ làng chui vào đường hầm. Đường hầm này rất ngắn và thấp, dài chừng bảy tám thước, chỉ đủ cho một người vóc dáng bình thường lom khom đi vào. Nơi cuối đường hầm có một khoảng trống hình tròn, chính giữa là một chiếc bàn nhỏ và bảy tám chiếc ghế gỗ đơn sơ, xung quanh khoảng trống là nhiều đường ngang nhỏ hẹp thông lên trên.

Hạng Chân buông tiếng cười lạnh lùng, ném mạnh tử thi trong tay xuống đất, lập tức trong đường hang bên phải có người hần học nói:

– Vương Ma Tử, người không khế một chút được sao? Mẹ kiếp, vất vả cả đêm mà người còn hăng như vậy hả?

Hạng Chân lặng thinh, nhanh chóng quét mắt nhìn, chỉ thấy xung quanh tổng cộng có bảy đường hang, trừ một đường hang không người, sáu đường hang kia thấy đều có hai chân thò ra.

Thế là Hạng Chân chớp nhoáng lướt tới, hai tay đưa ra kéo mạnh, hai gã đại hán áo da đã bị chàng lôi ra ngoài, họ chưa kịp hiểu ra việc gì thì sóng chưởng của Hạng Chân đã lướt qua yết hầu họ.

Bốn gã áo da còn lại vừa phát giác có điều khác lạ thì chỉ phong của Hạng Chân đã phóng vào đường hang, vô cùng chuẩn xác điểm trúng á huyết và nhuyễn ma huyết của họ.

Bốn gã áo da cùng hự lên một tiếng, lập tức nằm ngay đơ trong hang. Hạng Chân nhướng mày, gằn giọng nói:

– Bằng hữu, đừng nên vọng động, bây giờ chỉ còn lại một mình người sống sót thôi! Sáu người kia đã xuống âm phủ cả rồi, hãy ngoan ngoãn nằm yên đó, kẻ này có điều cần hỏi. Nếu hợp tác tốt thì tha mạng cho còn không thì sáu người chết khi chính là gương trước mắt.

Bốn gã áo da giờ đã hiểu ra, đều lấy làm mừng cho sự may mắn của mình. Bởi các đường hang riêng biệt nhau nên người nào cũng tưởng chỉ có riêng mình sống sót, họ đều cùng chung một ý nghĩ, không có kẻ thứ ba thì dù mình có nói thật ra điều gì cũng chẳng sợ bị tiết lộ. Mạng sống là quan trọng hơn cả!

Trong khi ấy Hạng Chân đã gọi Lê Đông và Lỗ Hào chui vào, hai người đều to con lớn xác, chui vào đường hang nhỏ hẹp thế này quả là hết sức khó khăn.

Hạng Chân khẽ nói:

– Nhị vị hãy chui vào hai đường hang trống kia, kẻo bị họ phát giác thiếu người.

Lỗ Hào và Lê Đông gật đầu, vất vả lắm mới chui được vào trong đường hang.

Hạng Chân mỉm cười, nắm lấy hai chân một gã áo da kéo ra ngoài, vừa kéo ra đã xáng cho hai cái tát tai nảy lửa. Ngay khi gã áo da ấy đang choáng váng mặt mày, hai huyết đạo bị điểm cũng cùng lúc được giải khai.

Hai má sưng húp, khóe môi rỉ máu, gã áo da quỳ sụp xuống đất, dập đầu lay lia lịa và van vãn:

– Xin đại gia tha mạng... tiểu nhân xin khai ra hết, không dám giấu diếm điều gì cả...

Hạng Chân mặt lạnh, giọng âm trầm nói:

– Người của Vô Song Phái đã tấn công vào Đại Hà Trấn, người biết chăng?

Gã áo da quỳ dưới đất run lấy bầy:

– Thưa biết, biết... Khi họ còn cách Đại Hà Trấn năm mươi dặm thì trong phủ đã nhận được tin chiến sự bất lợi, chuẩn bị cố thủ, chống cự tới cùng...

– Hiện tình hình chiến sự ra sao? Hãy nói hết ra những gì người biết được.

– Vô Song Phái đã tấn công bằng hỏa khí lợi hại. Đại Hà Trấn đã trở thành biển lửa, đoàn thiết kỵ của Vô Song Phái tiến công như thác lũ... Cương thoa, tên nỏ và phi đao ném tới như mưa...

Thở một hơi dài, gã áo da nói tiếp:

– Mới vừa đây, tiểu nhân thấy lão Ngạc Tử vội vã vào Kim Bình Điện báo tin. Lúc y trở ra tiểu nhân có đến hỏi y, y bảo phía Vô Song Phái có mấy món rất kỳ dị và ghê gớm... chẳng hạn như những quả cầu tròn đen nhánh chạm vào vật gì là nổ tung ngay. Và còn có nhện độc nữa, cắn vào người đau như giao cắt nhưng chỉ toàn cắn người của phía bên này chứ không cắn người của đối phương... Trong khi lão Ngạc Tử trở về cấp báo thì toán thiết kỵ đầu tiên của Vô Song Phái đã vượt

qua tuyến mai phục thứ nhất...

– Tuyến mai phục thứ nhất là hầm chông và lưới rập phải không?

Gã áo da gật đầu:

– Vâng, vâng! Tuyến mai phục thứ nhì là Địa Bảo, bên trong có đội trăm mã chuyên chém vào chân ngựa... thế nhưng, hơn một Địa Bảo đã bị sụp mất bảy tám mươi bởi hỏa khí của Vô Song Phái...

Hạng Chân thâm thở phào, lại hỏi:

– Dải đất rộng chừng một trượng có trải lụa trắng lên trên, phía dưới là đá vôi phải không?

Gã áo dai gật đầu, mặt mày nhăn nhó nói:

– Vâng, đại gia nói rất đúng. Đó là tuyến thứ ba, nhưng... cũng đã bị hỏa khí của Vô Song Phái phá hủy rồi!

– Vậy thì cái giàn được phủ vải có hình ống tre phải chẳng là tuyến mai phục thứ trước?

– Vâng!

– Bên trong phải chẳng có chất nổ và chỗ chôn ngòi được đặt ở nơi bí mật?

Gã áo đen lăm lét nhìn Hạng Chân, thấp giọng:

– Vâng, đúng vậy! Nhưng những thứ ấy hầu hết đã nổ tung bởi hỏa cầu của Vô Song Phái...

Hạng Chân bỗng túm lấy ngực áo gã áo da xách lên, giọng gay gắt nói:

– Hãy khai thật, đường hầm đào dưới Đại Hà Trấn dùng để làm gì? Đã phải tốn biết bao nhân lực và thời gian?

Gã áo da run lẩy bẩy, mặt tái ngắt nói:

– Xin đại gia tha mạng... tiểu nhân... quả tình không biết...

Hạng Chân vung tay, “Bốp” lại một cái tát tai, gằn giọng nói:

– Người không chịu nói ư?

Gã áo da hoảng kinh van vãn:

– Xin đại gia tha cho... tiểu nhân... nếu biết... sao dám không khai ra? Đại gia thử nghĩ xem... những gì tiểu nhân đã tiết lộ vừa rồi... nếu bị người trong phủ hay biết... thì cũng khó sống... Đẳng nào cũng vậy... tiểu nhân còn giấu diếm làm gì nữa?

Hạng Chân đành giọng:

– Người không biết thật ư?

Gã áo da gật đầu lia lịa:

– Tiểu nhân xin thề...

Hạng Chân buông tay, gã áo da ngồi bệt xuống đất, y thở hào hển, hai hàm răng đánh lập cập, mặt mày xám ngắt và đưa tay ôm ngực, cơ hồ không còn ngồi vững nữa.

Hạng Chân nhận thấy đối phương có lẽ là không biết thật, bèn lạnh lùng nói:

– Cho dù người không biết, nhưng thử nghĩ kỹ xem có từng trông thấy trong Như Ý Phủ có hành động khác thường gì không? Chẳng hạn như những kẻ thường khi rảnh rỗi bỗng trở nên bận rộn, hoặc có những công việc không cho các người dự vào, chỉ thực hiện bởi một số người nào đó... hay những việc lẽ ra có thể làm vào ban ngày thì lại làm vào lúc đêm khuya...

Gã áo da thờ thần suy nghĩ hồi lâu, đoạn lúng búng nói:

– Đại gia nhắc tiểu nhân mới nhớ. Ba hôm trước vào lúc đêm tiểu nhân có thấy một số người đã vác vào phủ những chiếc thùng có giầy dầu bên ngoài dưới sự giám sát của người trong phủ, đến nửa khuya họ mới vận chuyển xong. Lúc bấy giờ tiểu nhân cũng không mấy chú ý, chỉ nghĩ là tên đạn gì đó thôi. Đến lúc gần sáng, lại thấy hai mươi mấy người khiêng những cuộn giấy trắng to cỡ ngón út vội vã đi ra...

Hạng Chân bỗng hỏi:

– Rồi những người ấy có kéo dây trở vào phủ không?

– Không, cho đến khi ăn sáng cũng không thấy họ trở lại!

Hạng Chân nghiêng răng:

– Người không đối gạt ta chứ?

Gã áo da kinh hãi:

– Tiểu nhân có gan bằng trời cũng không dám đối gạt đại gia...

Hạng Chân gật đầu:

– Tốt lắm! Mạng sống của người hãy còn nằm trong tay ta. Nếu người không đối gạt ta thì còn có thể tiếp tục sống vui sướng, bằng không người sẽ hối hận vì sự ngu xuẩn của mình.

– Tiểu nhân xin thề...

Gã áo da chưa kịp dứt lời thì đã bị Hạng Chân điểm vào á huyết và nhuyển ma huyết.

Sau khi nhét y trở vào đường hang như trước, Hạng Chân quay lại trầm giọng nói:

– Lỗ huynh và Lê huynh đã nghe rõ những lời cung khai của y rồi chứ?

Hai người không quay đầu lại được, đành lo lắng nói:

– Vâng, vậy biết làm sao bây giờ?

Hạng Chân bình tĩnh nói:

– Hạng mỗ đã nhờ Kha huynh đặc biệt lưu ý việc này. Nhất định là Kha huynh đã báo lại với quý chưởng môn nhân và bàn thảo kế hoạch đối phó...

Lỗ Hào vẻ hoảng hốt nói:

– Nhưng... chỉ sợ người của bốn phái trong khi hăng máu, bất chấp lợi hại xông bừa tới thì nguy to... Hạng sư thúc, ở dưới đường hầm kia có chôn hỏa dược thật ư?

Hạng Chân lạnh lùng:

– Cứ cho là phải chứ đừng nên mong là không phải!

Lê Đông nghiêng răng:

– Hạng sư thúc, chúng ta phải tìm cách giúp các vị huynh đệ mới được, họ đang tiến vào hang hổ...

Hạng Chân trầm giọng:

– Trách nhiệm của chúng ta cũng khá nặng nề. Những người bị bắt của quý phái cần chúng ta giải cứu. Khi quý phái tấn công vào Như Ý Phủ cũng cần chúng ta làm nội ứng, giờ nếu chúng ta rút điều người đi, chẳng kể có tìm được bọn nấp trong bóng tối châm ngòi nổ hay không, việc ở đây ai sẽ gánh vác chứ?

Lê Đông và Lỗ Hào đều ngớ ra, bỗng Lỗ Hào lại hấp tấp nói:

– Nhưng chúng ta có thể đi báo nguy mà!

Hạng Chân nhếch môi cười:

– Việc ấy đã có Kha huynh và Tây Môn đương gia lo liệu rồi!

Thế là Lỗ Hào và Lê Đông lại im lặng, Hạng Chân bỗng giậm chân, nghiêm giọng nói:

– Đành vậy, để Hạng mỗ đích thân đi một chuyến. Một là có thể báo tin, hai là cũng hy vọng diệt trừ được những điểm châm ngòi nổ. Chàng đã cấp bách, cũng phải đành vậy thôi. Hạng mỗ lập tức đi ngay, bất luận thế nào cũng phải quay về ngay. Nhị vị hãy thận trọng ở lại đây, trừ phi bị đối phương phát giác, trước khi Hạng mỗ quay về, nhị vị chớ nên tùy ý hành động.

Lê Đông và Lỗ Hào vâng dạ lia lịa. Hạng Chân lại đảo mắt nhìn quanh, thấy không có gì bất ổn mới cất bước đi ra ngoài.

o O o